

saa en Bestemmelse om, at Børn, som ere fødte her i Landet af udenlandske Forældre, faa Indfødsret, naar de blive her i Landet, indtil de have opnaaet Myndighedsalderen. Endnu en Bestemmelse vedrørende Indfødsretten have vi dog, og det er Loven af 25de Marts 1871, der bestemmer, at naar en dansk Borger har taget Ophold i Udlandet og der erholder Statsborgerret, bliver hans danske Indfødsret og de dertil knyttede Rettigheder og Forpligtelser hvilende, indtil han vender tilbage til Landet igen; saa erholder han dem igen, efter at have opholdt sig her i 2 Aar. — De Regler, som det foreliggende Lovforslag foreslaar, ere jo væsentlig forskellige fra de Regler, som altsaa nu ere gældende. Det første og væsentligste Punkt i dette Lovforslag er jo dette, at et Barn, som er født af danske Forældre, hvad enten Fødslen har fundet Sted her i Landet eller i Udlandet, har Indfødsret. Den anden Bestemmelse har noget lignende Indhold som den, der fandtes i Loven af 1776, nemlig, at naar et Barn er født her af fremmede Forældre, men bliver her i Landet, til det har opnaaet Myndighed, faar det Ret til at tage Bestemmelse om, hvorvidt det vil have Indfødsret her eller ikke. Denne Forandring fra, at det at være født her i Landet giver Adgang til Indfødsret, og til, at man skal være født af danske Forældre for at vinde Indfødsret, og at det ikke har noget at sige, hvor Fødslen finder Sted, enten det er her i Landet eller ikke, er jo temmelig væsentlig, men maa efter Udvalgets Mening være betydelig bedre end den gamle Bestemmelse, og der er saa meget mere Grund til at gaa ind paa denne Forandring, som de fleste Lande i Europa netop have en saadan Ordning. Man maa jo ogsaa gaa ud fra, at der er større Garanti for, at det Barn, som er født af danske Forældre, dermed ogsaa tilegner sig dansk Aand, dansk Tankegang og dansk Samfundsfølelse, end der er over for et Barn, som kun er født her i Landet af fremmede Forældre. Med Hensyn til den ene Bestemmelse, nemlig § 2 i Loven, have vi tilladt os at foreslaa en Forandring, idet vi mene, at der ikke er nogen særlig Grund til, at de unge Mennesker, som i Henhold til § 2 leve her i Landet, og ved Myndighedsalderen bestemme sig til at erholde dansk Indfødsret, skulle udsætte Afgørelsen til 22-Aars Alderen. Det kan medføre adskillige Ulemper for dem, om de skulle være udelukkede fra at nyde fuld borgerlig Rettighed indtil denne Alder. Da vi ikke her i

Landet som i Sverige opnaa fuld Myndighedsalder ved det 21de, men først ved det 25de Aar, hvorimod den personlige Myndighed hos os indtræder ved 18-Aars Alderen, mene vi, at der ikke er nogen Grund til at udsætte denne Afgørelse længere end nødvendigt og foreslaa derfor at sætte det 19de i Stedet for det 22de Aar, saaledes at de unge Mennesker, naar de opnaa personlig Myndighed, kunne tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville forblive her i Landet eller søge derhen, hvor de ifølge Forældrenes Fødsel eller Hjemsted have Hjemstedsret. — Foruden denne væsentlige Forandring indeholder Lovforslaget ikke saa ganske faa Forandringer fra de nuværende Forhold. Det er saaledes en Regel i det, at en Kvinde følger Manden i Ægteskabet og saaledes faar de samme Rettigheder som Manden. Naar derfor en dansk Mand gifter sig med en udenlandsk Kvinde, faar denne Indfødsret sammen med ham, medens den danske Kvinde, der gifter sig med en Udlænding, taber sin danske Indfødsret. Dette er et Forhold, som har vakt nogen Betænkelighed fra Udvalgets Side, fordi det let kunde tænkes, at der derved vilde kunne opstaa ubehagelige Forhold, idet f. Eks. en dansk Kvinde, der mister sin Indfødsret ved at gifte sig med en Udlænding, er udsat for i Tilfælde af Mandens Død at blive sendt hjem til et fremmed Land. Ligesom der imidlertid allerede ved Traktater er raadet Bod paa saadanne Forhold mellem Sverige og Danmark, vil der forhaabentlig ogsaa være Udsigt til at opnaa noget lignende med andre Lande. Under alle Omstændigheder mener Udvalget, at der kan raades Bod derpaa ved at gøre Brug af Grundlovens § 51, saaledes at hun, om ikke paa anden Maade, saa dog ved Lov, kan erhverve Indfødsret. Ligeledes bestemmer Loven, at de ægtefødte Børn følge Faderen, saaledes at de faa samme Indfødsret som han, medens derimod de uægte Børn følge Moderen. De nuværende Forhold ere ret forskellige derfra. Medens man nu, som jeg før sagde, ikke har nogen Bestemmelse om, at Indfødsret kan tabes, saa indføres der nu en Bestemmelse om, at den tabes, naar vedkommende tager Ophold og erhverver Statsborgerret i et andet Land. Den Statsborgerret, der saaledes tabes, kan jo imidlertid vindes tilbage. I Sammenligning med de nugældende Bestemmelser angaaende Indfødsrets Meddelelse og Erhvervelse, ere disse Bestemmelser her ret fyldige. De foretagne Forandringer kunne vel nok vække Betænkeligheder, men det